

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 634/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenský plynárenský priemysel, a. s., Mlynské nivy 44/a, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGATE, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Vrábek, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky „v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 4, čl. 51 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR“ uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 8/2017 z 25. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenský plynárenský priemysel, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenský plynárenský priemysel, a. s., Mlynské nivy 44/a, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) „v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 4, čl. 51 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR“ uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 8/2017 z 25. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 1 CbZm 53/2012 z 13. októbra 2014 rozhodol o nároku sťažovateľky ako žalobkyne v konaní o zaplatenie sumy 518 177,10 € s príslušenstvom a odmenou v sume 1 727,26 € zo zmenky tak, že zmenkový platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 3 Zm 91/2012 z 22. júna 2012 ponechal v platnosti v celom rozsahu. Proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa žalovaná podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 CoZm 27/2015 zo 6. októbra 2016 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol, a to aj napriek argumentácii sťažovateľky, že v danom prípade je potrebné dovolanie podľa § 471 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) posúdiť podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva. Namíeta a argumentuje, že „*právne závery prijaté všeobecným súdom sú podľa názoru sťažovateľa zjavne arbitrárne i neodôvodnené*“. Najvyššiemu súdu vyčíta, že „*Najvyšší súd SR nesprávne právne posúdil vec, navyše sa vôbec nevyjadril k zásadnej otázke aplikácie prechodného ustanovenia § 471 ods. 2 C. s. p., ktorým sťažovateľ argumentoval a od ktorého závisela (ako sa aj sám najvyšší súd vyjadril) aplikácia O. s. p. a prípustnosť dovolania ako procesného prostriedku ochrany sťažovateľa*“.

Sťažovateľka na základe uvedených dôvodov a v sťažnosti uvedenej argumentácie je presvedčená o porušení svojich označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, preto v závere svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne

odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

«Ide o dovolanie navrhovateľa proti zrušujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. ICoZm/27/2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 11. 2016, teda už za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

13. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. ak nie je ustanovené inak, platí zákon č. 160/2015 Z. z. aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 C. s. p.).

15. Podľa čl. 2 ods. 1 Základných princípov C. s. p., ochrana ohrozených, alebo porušených práv a prvom chránených záujmov musí byť spravodlivá účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

16. Z predložených dokladov je zrejmé, že dovolanie navrhovateľa bolo doručené Okresnému súdu Bratislava V dňa 20. 12. 2016 (č. I. 166), po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z., a preto je potrebné posudzovať prípustnosť a dôvodnosť navrhovateľom podaného dovolania podľa ustanovení C. s. p. a nie ustanovením, ktorým navrhovateľ prípustnosť dovolania označil.

17. Jedným z objektívnych predpokladov na podanie dovolania je jeho prípustnosť v čase, ktorá v čase podania dovolania mohla byť naplnená, teda bol naplnený niektorý z jej dôvodov uvedených v danej veci. Ak sa dovolacom konaní preukáže existencia takýchto dôvodov, bola prípustnosť dovolania jedným z jeho právnych účinkov už v čase podania. S poukazom na potrebu rešpektovania princípu právnej istoty a spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov konania, preto možnosť prípustnosti dovolania je treba posudzovať podľa ustanovenia § 420 až § 422 C. s. p., keďže nie je možné v čase účinnosti zákona - C. s. p. uplatňovať dôvody prípustnosti dovolania na zákon, ktorý v čase podania dovolania už nebol platný. Na základe dôvodov, ktoré v čase jeho podania dovolateľ mohol namietat' a počas dovolacieho konania očakávať, je možné, aby dovolací súd v prípade ak sa tieto dôvody preukážu, bude na ne prihliadať.

18. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 C. s. p.).

19. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu;

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená; alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne;

20. Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

21. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že podľa citovaného ustanovenia dovolanie proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 421 C. s. p. prípustné nie je.

22. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak:

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov;

b) ten kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu;

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom, v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník;

d) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už začalo konanie;

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo neprávne obsadený súd;

f) alebo nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Základnou otázkou pre posúdenie prípustnosti dovolania v danej veci je, či ustanovenie § 420 ods. 1 písm. f/ zakladá prípustnosť dovolania aj proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

23. Z ustanovenia § 420 C. s. p. je zrejmé, že dovolanie je v zásade prípustné len proti meritórnym rozhodnutiam (rozsudkom vo veci samej) a nemeritórnym rozhodnutiam len proti rozhodnutiam, ktorým sa konanie končí. Oproti Občianskeho súdneho poriadku ide o zmenu v právnej úprave, ktorej dôvodom je dôsledné uplatňovanie princípu mimoriadnosti uplatňovania tohto opravného prostriedku.

24. Dovolanie je prípustné len proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veci samej a rozhodnutiam, ktorým sa konanie končí. Z uvedeného ustanovenia je zjavné, že nová právna úprava redukuje prípustný predmet dovolania, čím sleduje dôsledné a koncepčné uplatňovanie princípu mimoriadnosti opravných prostriedkov v tom zmysle, že na ich uplatňovanie nie je právny nárok a navrhovateľ musí splniť prísnejšie podmienky

prípustnosti. Rozhodnutiami odvolacieho súdu vo veci samej sú také rozhodnutia, ktoré nasledujú po vecnom prejednaní veci odvolacím súdom. Pojem „vec sama“ znamená predmet konania ako bol vymedzený v žalobe, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý si strany uplatnili. Výnimkou je uznesenie odvolacieho súdu, ktorým sa zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec sa vracia na súd prvej inštancie na ďalšie konanie. I keď ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je výsledkom prejednania veci, nie je rozhodnutím o konečných právach a povinnostiach strán. Rozdiel spočíva aj v procesnej forme akou súd rozhoduje vo veci samej rozsudkom a naopak ak nerozhoduje vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 234 ods. 1 C. s. p.). Pri rozhodnutiach odvolacieho súdu je táto zásada modifikovaná. Ako príklad možno uviesť uznesenie o zrušení rozsudku súdu prvej inštancie, čo je daný prípad. Ako to vyplýva z vyššie uvedeného uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie (rozsudok, uznesenie súdu prvej inštancie) nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej.

25. Z uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že predmetné dovolanie nie je prípustné voči zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu napriek tomu, že je výsledkom vecného prejednania veci ale nerozhoduje o konečných právach a povinnostiach strán.

26. Z textu ustanovenia § 420 C. s. p. vyplýva, že prípustnosť dovolania sa zakladá len proti rozhodnutiam, ktorým sa konanie končí. Pokiaľ odvolací súd o odvolaní rozhodne tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie toto rozhodnutie nemožno považovať za rozhodnutie vo veci samej.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) s poukazom na uvedené dospel k právnomu záveru, že uznesenie odvolacieho súdu, navrhovateľom napadnuté dovolaním nie je rozhodnutím, proti ktorému je dovolanie podľa § 419 C. s. p. prípustné.

28. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) preto dovolanie navrhovateľa ako neprípustné odmietol.

30. Z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorým ustanovením odporca prípustnosť dovolania označil je zrejmé, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak účastníkovi konania postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Iba na doplnenie treba povedať, že v danom prípade by s odporcom

uvedeného dôvodu bola prípustnosť daná aj zákonom č. 160/2015 Z. z (§ 420 ods. 1 písm. f/ C. s. p.).

31. V danej veci, keďže ide o dovolanie podané za účinnosti C. s. p. dovolací súd sa nemohol zaoberať ustanovením § 237 písm. f7 O. s. p., ktorým navrhovateľ prípustnosť dovolania založil.»

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľka argumentovala tým, že ide konanie o zmenkovom platobnom rozkaze a poukazovala na to, že v okolnostiach veci mal najvyšší súd aplikovať § 471 ods. 2 CSP, podľa ktorého konania o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov, teda tvrdil, že dovolanie sa malo prerokovať a rozhodnúť podľa ustanovení už vtedy zrušeného Občianskeho súdneho poriadku. Kľúčovým výrazom použitým v citovanom ustanovení Civilného sporového poriadku pre posúdenie správnosti názoru sťažovateľky je výraz „dokončiť konanie.“ V režime Civilného sporového poriadku sa tým rozumie konečné rozhodnutie vo veci samej, pričom spravidla ide o rozsudok odvolacieho súdu, po využití riadneho opravného prostriedku, ktorým je odvolanie, hoci Civilný sporový

poriadok predvída aj iný druh rozhodnutia – uznesenie, ktorým sa konanie vo veci môže skončiť. Vychádzajúc z uvedeného potom ostatné opravné prostriedky upravené v Civilnom sporovom poriadku ako žaloba na obnovu konania, dovolanie a dovolanie generálneho prokurátora sú opravné prostriedky mimoriadneho charakteru, ktoré je možné využiť po právoplatnom skončení konania, teda po dokončení konania vo veci samej.

V okolnostiach posudzovanej veci rozhodné okolnosti prípadu, využitie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, moment podania dovolania (už za účinnosti Civilného sporového poriadku) a charakter dovolaním napadnutého rozhodnutia (dovolanie smerovalo proti zrušovaciemu uzneseniu krajského súdu v zmenkovom konaní) vo svojom súhrne vylučovalo možnosť aplikácie § 471 ods. 2 CSP vo veci sťažovateľa, a to najmä z dôvodu, že dovolacie konanie nemá charakter konania o veci samej, preto najvyšší súd nepochybil, ak dovolanie posudzoval výlučne v režime Civilného sporového poriadku a ho ako procesne neprípustné odmietol, pretože nešlo o rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, keďže ostatné označené a namietané články ústavy jednak neupravujú žiadne konkrétne základné práva alebo slobody a jednak z dôvodu, že samotná sťažovateľka namietala ich porušenie v súvislosti alebo v spojení s namietaným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2017